

ОЛЕКСАНДР ПАСІЧНИК

**АЛЬМАНАХ
«ЧЕМПІОНСЬКИЙ
АКЦЕНТ»**

Лиман
2022 рік

УДК 821.161.2-94
П19

О. А. Пасічник
«Чемпіонський акцент»

Автор та спортсмени-залізничники висловлюють щире подяку Лиманському міському голові Олександру Вікторовичу Журавльову, директору виконавчому регіональної філії «Донецька залізниця» АТ «Укрзалізниця» Олександру Олександровичу Носульку, голові дорожньої профспілкової організації залізничників та транспортних будівельників регіональної філії «Донецька залізниця» Леоніду Павловичу Бессарабову за допомогу у виданні альманаху «Чемпіонський акцент».

ISBN 978-617-76-36-04-4

О. А. Пасічник
Лиман 2022

ПРО АВТОРА АЛЬМАНАХА «ЧЕМПІОНСЬКИЙ АКЦЕНТ»

ПАСІЧНИК Олександр Анатолійович - народився 2 січня 1960 року у селищі Дробишеве Краснолиманського району Донецької області.

На Лиманщині його добре знають, як журналіста місцевого часопису – міськрайонної газети «Зоря», котрій він віддав понад 40 років свого життя. Він член Національної спілки журналістів України з 1984 року. Закінчив Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка, факультет журналістики, здобувши повну вищу освіту з кваліфікацією

журналіст.

Нині він директор (головний редактор) ТОВ «Редакція газети «Зоря» м. Лиман Донецької області.

За його плечима складна військова служба – спецназівець внутрішніх військ. А у ці війська брали служити вже фізично підготовлених юнаків. Про що це свідчить? А це свідчить про те, що Олександр змалку займався спортом. Він все своє дозвілля проводив на стадіоні «Локомотив»: грав у футбол, волейбол, баскетбол, настільний теніс, займався важкою атлетикою, пауерліфтингом, східними єдиноборствами, вільною боротьбою тощо. А повернувшись зі строкової військової служби, ось вже понад 40 років пише про спорт. Його спортивні репортажі, зарисовки, нариси друкувалися і друкуються вже кілька десятиліть під, вже ставшою особистим брендом, рубрикою «ПАСНОВИНИ». Він писав і зустрічався з чемпіоном Олімпійських Ігор у Токіо (1964 р.) з вільної боротьби Олександром Іваницьким, срібним призером Олімпіади у Греції (2004 р.) з важкої атлетики Ігорем Разорьоновим. Чимало розповідав на сторінках місцевого часопису про чемпіонів світу, Європи, країни, області, міста, а також на шпальтах обласних, всеукраїнських, всесоюзних видань. Його

зарисовки транслювалися по відомому на весь світ радіоканалі «Маяк», по обласному, регіональному телебаченнях. Словом, у спортивному світі Лиманщини він знана людина.

В альманасі «Чемпіонський акцент» Олександр Пасічник зібрав найкращі (на жаль, не всі) журналістські доробки про спортсменів-залізничників. Є у ньому історичний екскурс, є і матеріали сьогодення.

Олександр завжди на вістрі спортивних подій, котрі відбуваються на рідній землі, і в яких беруть участь спортсмени Лиманщини. Про них знають читачі «Зорі», завдяки оперативній подачі матеріалів на шпальти місцевого часопису. А щоб побувати на майже всіх змаганнях треба мати добру фізичну форму. Він її має. У свій час грав у футбол, баскетбол за міську команду «Локомотив», виступав на обласних змаганнях з вільної боротьби і навіть виборював звання чемпіона району з важкої атлетики. Особистий рекорд у жимі лежачи, коли «фрагментально» займався паурліфтингом – 150 кілограмів. Небагато – немало, а ви спробуйте подолати цю вагу.

У нього дивовижні дружина Анжеліка, яка у свій час грала за збірну Донеччини з баскетболу серед школярів, донечка Христина (гравчиня збірної Донецького державного університету з волейболу), син Євген (кандидат у майстри спорту з дзюдо), і два сонечка-онученьки: восьмирічна Даринка (займається синхронним плаванням) і цяточка-Арінка, якій щойно виповнився рік. Він пишається своєю родиною, яка надихає журналіста на постійний творчий пошук.

І ще Олександр Анатолійович любить парну. Понад півстоліття – він «заядлий» парильник. Про це знають всі.

О.А. Пасічник організовує і спортивні змагання. Разом з управлінням освіти, сім'ї, молоді та спорту щороку він проводить традиційну легкоатлетичну естафету та футзальний турнір серед ветеранів, котрі приурочені відповідно Дню Перемоги і річниці звільнення Лиманщини від фашистів. Ці змагання популярні у місті.

По сьогоднішній день спортивна тема залишається у його творчій діяльності першим номером. Тож читайте і насолоджуйтесь «ПАСНО-ВИНАМИ» від Олександра Пасічника ще довго. Це не останній спортивний альманах Олександра Анатолійовича Пасічника.

Сергій СИНЯК, депутат Лиманської міської ради, директор виробничого структурного підрозділу «Фізкультурно-спортивний клуб «Локомотив» - Лиман».

ОЛЕКСАНДР НОСУЛЬКО – КРАЩИЙ

Рівно місяць точилися матчі другого турніру з міні – футболу на спортивному майданчику зі штучним покриттям на міському стадіоні «Локомотив», у яких взяло участь вісім команд, до котрих входили тільки працівники служб Донецької залізниці: філія, служби «Т», «НХ», «НО + М», «П», «В+ НРП», «РЦРС», «Е». До речі, кожен керівник служби очолював свою команду безпосередньо на футбольному майданчику. А це свідчить про добру фізичну підготовку і здоровий спосіб життя керівництва залізниці. Командою філії керував її директор виконавчий Олександр Олександрович Носулько, поряд з яким всі ігри був і головний інженер філії Дмитро Володимирович Борисенко. Вони і задавали тонус у матчах.

Чимало відвідало ці поєдинки і глядачів. Приходили дивитися на гру своїх чоловіків сім'ями, чимало було колег та і взагалі любителів футболу і отримали справжнє задоволення від відвертих поєдинків.

У підсумку місячного місцевого мундіалю перемогу здобула команда «Філії», за ними служби «Т» та «НХ». Кращим бомбардиром турніру став Олександр Носулько. Він майже щоматчу забивав по кілька м'ячів у ворота суперників, а в останньому матчі проти енергетиків відзначився футбольним «покером», тобто чотирма забитими голами.

Після завершення турніру призерам та переможцю були вручені Кубки та медалі, а також перехідний

Кубок начальника ФСК «Локомотив» С.О.Синяком, а слова вітання всім гравцям та присутнім адресував директор виконавчий регіональної філії О.О. Носулько.

На цьому футбольні баталії не закінчуються.

МЕЛЬБУРН (АВСТРАЛІЯ)

- 1956-й рік

Володимир Олександрович СІТКІН - стрибки у висоту. У Мельбурні він був шостим з результатом 2 метри.

Народився у Красному Лимані 6 квітня 1934 року. Чемпіон СРСР зі стрибків у висоту 1957 року, бронзовий призер - 1955 та 1956 років.

У ці ж роки перемагав на зимових чемпіонатах Радянського Союзу. Кращий результат у манежі - 2.10.

Рекордсмен СРСР - 2.05 - 23.10.1955р. в Одесі. Чемпіон України 1955-57 та 1961 рр. Перший «2-метровик» в Україні. Учасник Чемпіонату Європи 1954 року у Швейцарії (6-е місце). Майстер спорту міжнародного класу.

Неодноразово виступав на спортивних аренах Англії, Фінляндії, Китаю та у багатьох інших країнах світу.

Після великої спортивної кар'єри довгий час служив у армії, де займав посади, пов'язані з фізпідготовкою військовослужбовців.

Освіта вища. Нині проживає у Києві.

ТОКІО (ЯПОНІЯ) - 1964-й рік

Олександр Володимирович ІВАНИЦЬКИЙ - вільна боротьба, важка вага. У Токіо він став олімпійським чемпіоном, не залишивши своїм суперникам, ніяких шансів на «золото».

Народився 10 грудня 1937 року у селищі Ярова Краснолиманського р-ну Донецької області. Заслужений майстер спорту. Чемпіон світу 1962-63, 1965-66, СРСР 1964-65 р.р. З 1973 року головний редактор головної редакції спортивних програм Держтелерадіо СРСР, а також заступник голови все-союзної Федерації спортивних журналістів. Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, медаллю «За трудову відзнаку». Автор книги «Шосте почуття», котра побачила світ у 1971-ому році.

Олександр Іваницький навіть не поступився знаменитому російському борцю-великоваговику Олександру Ведмідю. Між ними була зафіксована нічия. У 1986-му році автору цих рядків пощастило зустрітися з Іваницьким у його робочому кабінеті в Останкіно. Потім наша редакція довго спілкувалася з олімпійським чемпіоном, порядною та інтелігентною людиною, доки він не вийшов на заслужений відпочинок.

АТЛАНТА (США) - 1996-й рік

Богдан Олександрович БОНДАРЄВ - велосипедний спорт. На Олімпійських Іграх у Атланті Богдан посів сьоме місце у загальній гонці і одинадцяте в індивідуальній. Народився 2 червня 1974 року у Красному Лімані. Він також двократний срібний призер чемпіонатів світу. Чемпіон

світу серед військовослужбовців. Багатократний чемпіон і призер чемпіонатів України. Учасник і переможець престижних європейських і світових велогонок. Освіта вища.

Зараз Богдан виступає за польський професійний велоклуб. Щойно повернувся з Китаю, де здобув два престижних кубки.

Спортивна кар'єра цього велогонщика могла припинитися на самому початку. Ще школярем він брав участь у обласних змаганнях і в одному з них зазнав тяжкої травми. Кілька місяців тривало лікування, операції одна за одною. Лікарі вже поставили хрест на його спортивному житті. Однак Богдан його не поставив. Завдяки неймовірній силі волі, величезній любові до велоспорту, і звичайно, величезній підтримці улюблених батьків, Людмили Миколаївни і Олександра Миколайовича, першого тренера Петра Васильовича Шарапова він не тільки повернувся до повноцінного життя, а й став світовою спортивною зіркою.

Та, мабуть, у спорті не бійцем і бути не можна. Лиманські олімпійці довели це всьому спортивному світові.

АТЛАНТА (США) - 1996-й рік
СІДНЕЙ (АВСТРАЛІЯ) - 2000-й рік
АФІНИ (ГРЕЦІЯ) - 2004-й рік

Ігор Анатолійович РАЗОРЬОНОВ - важка атлетика (вагова категорія до 105 кілограмів). Учасник трьох Олімпіад. Заслужений майстер спорту. Освіта вища. На жаль, в Америці йому не вдалося виступити, не дозволила травма спини. У Сідней він став четвертим, хоча підійняв вагу, що і бронзовий призер. А ось його власна вага, була на 200 грамів більшою, ніж у його конкурента. В Афінах він виборов срібну олімпійську медаль. Чим порадував всіх українців і, зокрема, своїх земляків-краснолиманців.

Народився у Красному Лимані 25 березня 1970-ого року. Нагадаємо найвищі досягнення цього вольового і талановитого спортсмена. Чемпіонати світу: 1993 р. (Мельбурн, Австралія): двоборство - „бронза», ривок

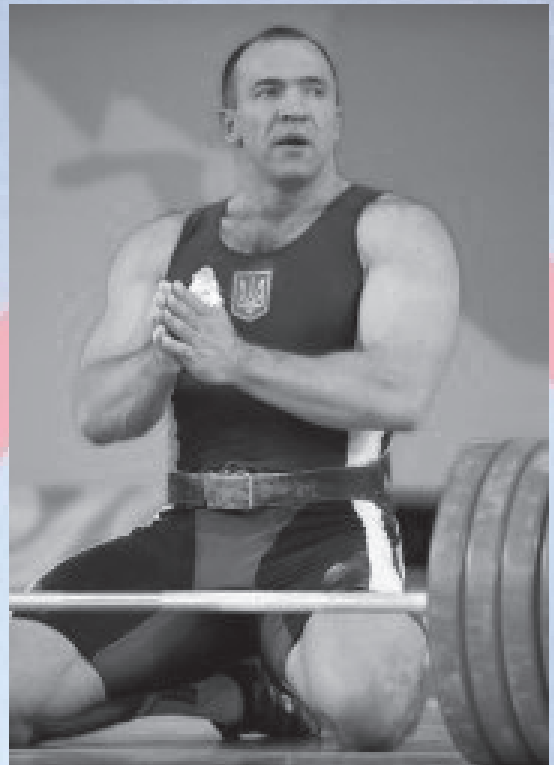
і поштовх - «срібло», 1995-й (Гуанчжоу, Китай): двоборство і поштовх - «золото», ривок - «срібло». 1998 -й (Лахті, Фінляндія): двоборство і поштовх - «золото», ривок - «бронза», 2001-й (Анталія, Туреччина): двоборство і ривок - «бронза», поштовх - «срібло».

Чемпіонати Європи: 1994-й (Соколов, Чехія): двоборство і ривок - «бронза». 2003-й (Лутракі, Греція): двоборство - «золото», ривок і поштовх - «срібло».

Переможець шести етапів Кубка світу (1994-2003). Чемпіон Європи серед юніорів (1990-й, Ла-Валетта, Мальта). Неодноразовий чемпіон і володар Кубка України.

Визнавався кращим спортсменом України. Мабуть, усі турніри цього атлета і не перелічиш.

Зараз проживає і тренується на Одещині.

БОГАТЫРСКАЯ СИЛА – СИЛА ЛИМАНСКАЯ

НАШ край всегда славился, славится и будет славиться своими богатырями. Не будем многословными, а приведем интересную статистику. Мы уверены, что немногие города Донетчины могут похвалиться такими спортсменами, как наш Лиман. Возьмем только силовые виды спорта: тяжелую атлетику, пауэрлифтинг, гиревой спорт.

Среди тяжелоатлетов 17 мастеров спорта Украины: Виктор Шепотько, Геннадий Колупаев, Владимир Русс, Леонид Чугай, Виктор Уваров, Анатолий Игнатенко, Игорь Трегубов, Валерий Зозуля, Сергей Воротынцев, Борис Бридун, Геннадий Ганжела, Денис Скрыпник, Игорь Конотоп, Максим Курбанов, Евгений Рокочий, Руслана Кривенец, Игорь Разоренов. Один из них – Игорь Разоренов – Заслуженный мастер спорта.

У гиревиков норматив мастера спорта Украины выполнили: Алексей Рокочий – старший, Махсуб Курбанов, Артур Рожков.

Артур Рожков – Заслуженный мастер спорта по гиревому спорту.

В пауэрлифтинге – 26 мастеров спорта. Из них два Заслуженных мастера спорта Украины: Алексей Рокочий–младший, Владимир Муравлев; трое мастера спорта международного класса – Алексей Рокочий-старший, Виктор Шепотько, Евгений Сало.

Три Заслуженных тренера Украины – Алексей Рокочий – старший, Виктор Шепотько, Евгений Рокочий.

СЕМЬ ЗАСЛУЖЕННЫХ МАСТЕРОВ СПОРТА

Леонид Кизим – за покорение космических высот; Александр Ива-
ницкий – вольная борьба; Игорь Разоренов – тяжелая атлетика; Влади-
мир Муравлев, Алексей Рокочий – младший – пауэрлифтинг, Богдан Бон-
дарев – велоспорт; Артур Рожков – гиревой спорт.

ПЯТЬ ЗАСЛУЖЕННЫХ ТРЕНЕРОВ УКРАИНЫ

Алексей Рокочий – старший – пауэрлифтинг; Виктор Шепотько – па-
уэрлифтинг; Петр Шарапов – велоспорт; Виктор Лавриненко – спортив-
ная радиопеленгация, Евгений Рокочий.

ПЯТЬ МАСТЕРОВ СПОРТА МЕЖДУНАРОДНОГО КЛАССА

Владимир Ситкин – прыжки в высоту; Алексей Рокочий – старший,
Виктор Шепотько, Евгений Сало – пауэрлифтинг; Наталья Лавриненко –
спортивная радиопеленгация.

ПАРАЛІМПІЙСЬКИЙ ХЕК-ТРИК

Літні Олімпійські Ігри в Афінах у 2004 році стали доленосними у
житті нашого земляка, важкоатлета Ігоря Разорьонова, який у ваговій ка-
тегорії до 105 кілограмів здобув срібну олімпійську медаль. Це була його
третя Олімпіада. До цього він виступав на олімпійських помостах США
(Атланта - 1996-й рік), Австралії (Сідней – 2000 – й). До речі, 25 березня
Ігорю виповнилось 52 роки. Тож щиро вітаємо нашого земляка-олімпійця

з Днем народження! Ігор Разорьонов нині діючий головний тренер національної жіночої збірної України з важкої атлетики.

Я не дарма згадав Ігоря і Афіньську Олімпіаду. Виявляється, в той час на спортивній арені столиці Греції виступав ще один лиманець, член паролімпійської національної збірної України з легкої атлетики Володимир Вікторович Піддубний. У штовханні ядра він виборов паролімпійську бронзу. Це була його друга Олімпіада. У 2000-му році у Сіднеї він був п'ятим. А на третій, у Китаї (2008р.), став восьмим.

Володимир - бронзовий призер чемпіонату світу у Франції (2002 р.), срібний призер чемпіонату Європи у Нідерландах (2003р.). І як підсумок – у Афінах – бронза.

А у серпні 2005 року на чемпіонаті Європи у Фінляндії Піддубний виборов срібну і бронзову медалі відповідно у метанні диску і штовханні ядра. У метанні диску його результат склав 34,01 метра, а у штовханні ядра - 12, 48 метра. До речі, вага ядра 4 кг.

Приємно, звичайно, знайти нове ім'я у великому спорті, тим більше нашого земляка. З березня йому б виповнилося 55 років. На жаль, тяжка хвороба вирвала його із наших рядів у 2018 році.

«Пасновини» зараз у пошуку детальніших даних про Володимира Піддубного, з котрими обов'язково вас познайомимо, шановні читачі і прихильники спорту.

Ми зв'язалися з тренером Піддубного - Віктором Мілентійовичем Лисом, братом Юрієм, мамою Зінаїдою Іванівною, донечкою Танечкою. Всі вони люб'язно погодились допомогти нам у зборі матеріалів про Володимира Вікторовича – учасника трьох Паралімпійських Ігор.

Фото із сімейного альбому.

ЛИМАНСЬКИЙ ДЗЮДО - ВИР

Історія створення дзюдо у нашому місті

Ось уже як 42 роки дзюдо культивується у м. Лиман. З 1980 року під керівництвом Алексеєва Олександра Васильовича, цей вид спорту розпочав перші кроки у своєму розвитку. Завдяки голові ДСТ “Локомотив” Малихину О.К., а також батьківському комітету, був побудований спортивний зал на стадіоні, який і до сьогодні виховує найяскравіших спортсменів міста. Одним з найталановитіших спортсменів тих років, став Бакшенцов Олександр Миколайович, нині один із ведучих тренерів України, виховує своїх підопічних у м.Харкові. Олександр був призером та чемпіоном України з дзюдо, а також чемпіоном світу та багаторазовим призером Європи з боротьби самбо. Найкращими спортсменами 80 років, стали Віталій Сироватський, Євген Коновальцев, Андрій Стебловський.

З 1989 по 1998 роки спортсменів тренував Варвянський В.В., який своїм ентузіазмом намагався підняти популярність цього виду спорту.

У 1999 році дзюдо у нашому місті вийшло на новий рівень, завдяки таким людям, як Мацегора А.І. Синяк С.О. , Анушкевич І.К. та Кирпулянський К.Л. Було відкрито відділення дзюдо від Донецької обласної КДЮСШ. Молодим тренером у місто приїхав працювати Іванисенко В.А. Понад 120 дітей почало тренуватися на ДФСК “Локомотив”. Наповнюваність груп була по 30-40 спортсменів.

З’явилися перші зірочки: Ірина Бадичко (Фазан) срібний призер чемпіонату України серед кадетів, Надя Бобриш (Лозова) майстер спорту, багаторазова призерка та фіналістка чемпіонатів України з дзюдо, бронзова призерка чемпіонату Європи з самбо у м. Мінську та чемпіонату Європи з дзюдо серед поліцейських у м.Парижі. Зараз Надія є тренером з дзюдо у м. Харкові.

У 2002 році працювати з дітьми став ще один тренер, Роменсь-

кий О.С. В ті роки дружній тандем дав гарне покоління спортсменів, які реалізували себе у майбутньому. Це і майстер спорту України Кислюк Роман і КМСи Лига Євген, Гомзик Костянтин, Чорнобай Аліна. Проте найяскравішою спортсменкою стала чотириразова чемпіонка України, переможець Кубка Європи, майстер спорту Катерина Сировацька (Третьякова). Дванадцять разів вона піднімалася на п'єдестал чемпіонатів України, її прізвище запам'ятали у багатьох країнах Європейського континенту. Наразі вона також тренує діток у м. Слов'янську. Одні з останніх яскравих спортсменів до подій 2014 року - Сейтумирів Аркадій, Бакаєв Ілля, Чудник Микита нині тренер спортивного клубу у м. Вроцлаві (Польща) і, звичайно, Заслужений майстер спорту України Дерев'яно Павло, який і зараз є одним із провідних спортсменів нашої країни. 2014 рік приніс багато горя у багато сімей, але дзюдо вистояло і почало розвиватися ще з більшою впевненістю у майбутні перемоги. Призерами та фіналістами з дзюдо ставали майстер спорту Ларкін Данило, Іванисенко Аполлінарія, Кочетков Данило, який також став бронзовим призером Шкільних ігор Європи Combat Games у Будапешті. Але найвідомішою спортсменкою стала майстер спорту Шилова Аліна, яка три роки поспіль входить до основного складу національної збірної України з дзюдо. Аліна впевнено працює над собою і мріє про медаль Олімпійських Ігор. Дзюдо почало розвиватися у багатьох школах Лиману. Були відкриті спортивні бази на ЗОШ №№ 2,5. З невеликою перервою, робота в цих школах відновилася знову, довгий час близько 60 дітей могли займатися дзюдо в гімназії, на жаль, відновити роботу в цьому навчальному закладі не вдалося. Зі збільшенням тренерського штату, цим видом спорту змогли займатися діти у НВК Ямпіль, НВК Закітне, у 2020 році було відкрито відділення у Ставках при храмі Феодора Чернігівського. На початок 2021 року дітей, які займаються дзюдо в м. Лимані нараховувалось до 220 чоловік.

ГО «Лиманська територіальна федерація дзюдо

Про створення громадської організації було вирішено у 2003 році. 17 вересня з'явилася « Краснолиманська федерація боротьби дзюдо та самбо», президентом якої став Віталій Іванисенко. У 2016 році було перейменовано з новим статутом у громадську організацію «Лиманська територіальна федерація дзюдо», яка об'єднала дві спортивні школи з дзюдо, Донецьку обласну КДЮСШ та ДЮСШ Лиман.

Завдяки роботі цієї організації, діти змогли брати участь не лише

в дзюдо, але й у багатьох інших видах єдиноборств. Це сумо, комбат дзю-дзюцу, самбо, греплінг. З'явилися чемпіони та призери України у цих видах спорту. У 2021 році Резніков Михайло став срібним призером Європи з сумо. В тому ж році Сотник Вікторія здобула бронзу чемпіонатів України відразу в трьох видах спорту дзюдо, сумо та самбо. А Сергєєв Ян, Новіков Гліб, Бейгуленко Олександр, Мороз Матвій та Костюченко Богдан здобули перемоги в першостях України з дзю-дзюцу . Федерація вирішує дуже багато організаторських питань. Укладає договори про оренду приміщень, де займаються діти, проводить змагання, набуває спортивного інвентарю, домовляється про перевезення дітей, організовує відпочинок та дозвілля спортсменів і т.д. Лиманська територіальна федерація дзюдо, це не тільки її засновники та президія, це багато батьків, які зацікавлені у майбутньому своїх дітей

Тренерський колектив

Дзюдо в Лимані це вид спорту в, якому працює з дітьми не один тренер, а тренерський колектив. За однією програмою кожен виконує певне завдання зі своїми спортсменами. Може тому Лиманська школа дзюдо відома не тільки в Україні, а й за її межами. Понад три тисячі дітей пройшло через борцівські зали нашого міста. Шість учнів самі стали тренерами з дзюдо та четверо в інших видах спорту. Починаючи з 2000 року, у нашому місті працювало 8 тренерів з дзюдо, але хочеться зупинитися на чотирьох, які і зараз продовжують свою роботу з дітьми.

Старшим тренером та керівником Лиманської територіальної федерації дзюдо є Іванисенко Віталій Анатолійович. У 23 роки, будучи студентом Слов'янського державного педагогічного інституту, він приїхав працювати в Красний Лиман. Відроджувати дзюдо доводилося заново. Старий килим, відсутній спортивний інвентар і понад сто дітей на одного тренера. Радувало одне - діти першого набору були дружні, веселі та спортивні. Вже за два місяці роботи було проведено невеликий турнір за участю спортсменів Лиману та Слов'янська. А влітку 2000 року хлопці та дівчата у кількості 25 чоловік, виїхали до спортивного табору до Велико-Анадолу. Зараз Іванисенко Віталій є тренером вищої категорії, старшим тренером юніорської збірної Донецької області, має другий Дан у дзюдо, з грудня 2020 року став депутатом міської ради продовжуючи працювати з дітьми. Його помічником та колегою з 2002 року є Роменський Олексій Сергійович. З його приходом робота з дітьми стала ще цікавішою, продуктивнішою, з'явилися нові можливості та талановиті

спортсмени. Олексій Сергійович є тренером вищої категорії, має перший Дан з дзюдо. Також він є віце-президентом “ЛТФД”. Олексій має ще один талант, у походах та на змаганнях він не тільки тренер, а й найкращий кухар, який завжди нагодує своїх спортсменів смачними стравами. До тренерського квартету у 2015 році увійшли ще два молоді та перспективні педагоги. Це Белов Олександр Сергійович, тренер другої категорії, який зміг уже виховати чемпіонів області та переможців Всеукраїнських змагань. Та Рогоза Олексій Ігорович, також тренер другої категорії. Олексій не тільки тренує, а й сам ще виступає з дзюдо і сумо.

АТЛЕТИ - ВЕТЕРАНИ

Важкоатлетичний зал ФСК «Локомотив» завжди заповнений вщерть спортсменами. Є тут і ветеранська група, котра із шести-восьми атлетів вже тренуються кілька десятиліть пліч-о-пліч.

Стрижень її – залізничники. І хоча вони не чемпіони світу та Європи, але вони стали чемпіонами для себе. Вони, найголовніше, перемогли себе і далі перемагають.

Вадим Моденко, колишній слюсар апаратного цеху локомотивного депо займається атлетизмом саме у цьому важкоатлетичному залі майже 45 років. Микола Кухлій, майстер рейкозварювального поїзду, теж чотири десятиліття захоплюється атлетизмом. Андрій Шепілов, співпрацівник Лиманської дорожньої профспілкової організації, удосконалює гирьовий спорт. Гирьовик і Сергій Бондаренко, викладач дортехшколи.

У їх сильній команді і працівник будівельної групи локомотивного депо

На знімку: група атлетів – ветеранів ФСК «Локомотив».

Віктор Бойко, а також Сергій Бичок.

Всі вони за здоровий спосіб життя і пропагують фізичну культуру скрізь. Бо це запорука здоров'я, а, значить, і корисного, цікавого довголіття.

На знімку: Олександр Анатолійович Ємець

ФРОНТОВИК – СПОРТСМЕН І ДУЖЕ ШАНОВАНА ЛЮДИНА

З Віктором Миколайовичем Диким ми зустрічалися на покладаннях квітів героям АТО, а на Лиманщині чимало пам'ятних знаків і обелісків тим хлопцям, хто боронив нашу рідну серцю Лиманщину. Понад сотні хлопців з усіх куточків України поклали свої життя, щоб наш край став вільний від сепаратистів. Це, звісна річ, жаль, туга для батьків, рідних і патріотів – тільки справжніх. Не крикунів, горланів, які тільки трясуть своїми «м'язами», а у бою ніколи не бували. А Віктор Дикий був там, де вам і не снилось, пацани. Хоча пацани – добре слово. І серед них бувають справжні бійці. Але, коли куля летить, краще ховайся. А вони не ховалися вони йшли у бій. Можна на них казати: чорти, біси, безбашені, але вони відстояли суверенність нашої держави. Це факт.

Як для мене, журналіста з практикою, Віктор Дикий виявився зовсім не

«диким» - дуже жива, активна, відкрита та позитивна людина із сяйвом в очах та спортивним азартом. До речі, дуже добре грає у хокей. На власні очі бачив. Він – Переможець.

“Ця сторінка мого життя розпочалась у липні 2014 року — саме тоді я вступив до лав батальйону “Артемівськ”. Звернутися до військкомату тоді, коли окупанти розгулювали тут як удома, можливості не було, і я обрав добровольчий батальйон. Пройшовши двотижнєве навчання у Дніпрі, мене відправили на базування у місто Артемівськ — у моїх обов’язках були охорона міста та чергування на блокпостах.

31 січня 2015 року наш батальйон передислокувався у Дебальцеве, де я в одному з боїв і отримав поранення. Хоча час і минає, ця тема залишається тяжкою, болючою. Гинули не просто однодумці, а гинули бойові друзі. Земляк Карпо Сергій, був з нами у тому бою. На жаль, для нього останньому... Можна сказати, що нас очікувало звичайне завдання: допомогти пораненим. Проте нашому батальйону тоді не пощастило: ми потрапили у засідку, загинуло дуже багато хлопців. Нашим завданням було вивезти поранених, а трапилось таке, що більшість там і залишилось.

Скажу відверто — ніхто не знав про моє рішення піти на фронт. Я не хотів, щоб близькі знали, хвилювались, бо це тяжко. До цього не можна ставитись, як до звичайного відрядження. Знав тільки мій старший син, Максим, бо він залишився дома, на сторожі, скажімо так. Зараз можу сказати, що все ж добре так сталося, що вони дізнались: почали молитися за мене — напевне це, та моя жага побачити їх знову, й витягували мене з багатьох ситуацій. Я дуже вдячний моїм близьким.

Сьогодні я вже не на війні, проте якась частина мене все ще там, поруч із хлопцями, та...ця частина ніколи вже їх там не покине, так і залишиться поруч.

Коли ти впевнений у своїй меті, силі, маєш чітку позицію та свідомо йдеш захищати свою землю — за себе нема остраху. Напевне, більше ніж за себе там, на передовій, хвилюються за побратима. Кожен, хто пішов добровольцем чи за призовом усвідомлює – куди йде. Знаєте, тоді я вважав, що краще загинути, ніж повернутися без руки, без ноги. Але коли побачив на Іграх Нескорених цих мужніх людей – як вони стрибають, бігають, пливуть, відчув сором, бо жив за таким собі кліше суспільства — думкою, що інвалідність це не життя. Так, це обмеження, проте я переконаний – це не вирок. Ми такі ж люди, але з подвійною жагою до життя. Це мій особистий допінг був на Іграх Нескорених. Коли до мене на Ігри приїхав син. Це не допінг – це Перемога!”

Уродженець Ярової, Віктор Дикий, батько трьох дітей, з вищою освітою інженера - електромеханіка, має стабільну роботу на залізниці – енергодиспетчер структурного підрозділу Лиманської дистанції енергопостачання. Він зробив усе за законом та по совісті.

“На Ігри Нескорених я пішов щоб довести самому собі, 42 - річному чоловікові, важливість міцності духу та показати, на що я спроможний. Тобі 42 чи 60 – неважливо. Ти поранений чи цілком здоровий – неважливо. Що дійсно важливо – так це те, що у тебе у середині – потребує уваги, підтримки, реабілітації. Ігри Нескорених – це реально дієва, результативна, позитивна програма реабілітації, коли ти спілкуєшся з людьми, яким не треба пояснювати, що таке війна, які розуміють тебе по очах. А не позаочі.

Потрапивши на національну стадію змагань, вирішив взяти участь у легкій атлетиці, поборотися у трьох дисциплінах: біг 100м – де завоював бронзу – 3-є місце, біг 400м – був 4-им, та стрибки у довжину – 7-ий результат. Саме ця дисципліна стала для мене викликом, бо якщо бігати я люблю, то стрибати мені не доводилось. Окрім цих Ігор, що ви бачили на телеекрані чи про які читали, ще є футбольний турнір «Кубок Нескорених». На жаль, мені не вдалося взяти у ньому участь.”

“Маю мрію провести змагання такого плану як Ігри Нескорених у нашій чудовій громаді. Є ресурси: природне розташування, бази. Це може

бути благодійний матч чи ще щось. Головне, щоб хлопці та дівчата, які повернулися з фронту не закрилися у собі, а мали спілкування. Такі заходи мають неабияке значення – у колективі ти почуваєш себе потрібним.”

Найголовне - це чесність, відданість та дотримуватися здорового способу життя.

А сьогодні, до речі, Хрещення Господнє (Богоявлення). Тож зі святом святим, шановні лиманці!

На знімках: Віктор Дикий – Переможець!

VIVAT!

Валерій Гришин. Це ім'я, мабуть, знайоме кожному лиманцю, який більш - менш поважає спорт. Він зростав на очах у нас.

«Красава» - це спортивний термін. А Валерій – гідний цього терміну, як завжди, у грі.

Нещодавно я його зустрів у нашому місті. Він прилетів, приїхав, дійшов до рідного джерела, котре зветься містом Лиман. «Красава» завжди залишається красою. Стрункий, у «залізній» фізичній формі, за якою ми постійно слідкуємо, до речі, і як кажуть добрі люди про нього – доброзичливий, а також ввічливий.

Ми з ним, звісна річ, поспілкувалися. Валерій дуже шанує своїх перших тренерів Анатолія Бережного та Юрія Корабля. Він щиро вдячний цим людям, які його вивели у великий футбол.

До речі, Валерій, пройшов академію футболу «Шахтаря». Там теж його розвитку футбольного зростання сприяв справжній фахівець футболу Олександр Коваль. Валерій пройшов молодіжку «Шахтаря» у трьох сезонах. Він грав за національну команду України U-19, 20, 21.

Валерію Гришину довелось пограти у професійних футбольних клубах футбольної Прем'єр – ліги України. Він зарекомендував себе справж-

нім майстром футбольної майстерності у командах вищої ліги чемпіонату України: «Говерла»(Ужгород), «Маріуполь» (Маріуполь), «Металіст» (Харків), «Авангард» (Краматорськ) та, звісна річ, «Локомотив» (Лиман). Зі знаком «+» скрізь.

Валерій зумів заволодіти серцями футбольних фанів азійського футбольного континенту. Він встиг пограти і у бангладешському «Шейх руселу» , здобувши «бронзу», і зараз є лідером камбоджійського клубу вищої ліги «Пномпень краун». Валерій довів марку, високу марку, українського футболу у азійсько - океанському регіоні. Там , до речі, чимало грає українців, як і тренерів наших чимало працює. Він став у складі пномпенської команди вищої ліги «Пномпень краун» королівства Камбоджа - чемпіоном. Тобто кращим у Камбоджі з футболу.

У вищій футбольній лізі Камбоджі Валерій Гришин за сезон 2021-го року забив 12 голів і здійснив шість гольових передач (асіс – теж футбольний термін, тобто пас «на гол»). У 19 матчах, тобто на кожен футбольний поєдинок він виходив заряджений на перемогу. І він зі своєю командою – перемагав. І переміг, ставши першим із лиманців чемпіоном азійської країни.

Це факт.

У цей час Валерій готується до нового сезону. За розміченим планом на сезон, хоча футбол «штука тонкая» та й м'яч круглий, як і вся наша планета Земля. Вона жива і рухається тільки по колу. Як і м'яч на футбольному смарагдовому гральному газоні. Валерію, лише 27! Вперед і, звичайно, VIVAT!

КАМІЛА

23 березня поточного року Камілі Конотоп виповнилося 20 років. А через десять днів вона стала чемпіонкою Європи з важкої атлетики серед жінок на чемпіонаті континенту, котрий відбувався у Москві.

Так ось Каміла з нашого смарагдового Лимана. Навчалася з братом Ігорем теж важкоатлетом у міській гімназії. Обидва вони майстри спорту міжнародного класу. Починала вона у важкоатлетичному залі лиманського «Колосу», перший тренер Каміли – Заслужений тренер України, майстер спорту Євген Олексійович Рокочий. Нині у національній збірній її тренує також лиманець срібний олімпійський чемпіон з важкої атлетики, Заслужений майстер спорту Ігор Анатолійович Разорьонов.

Каміла на московському континентальному чемпіонаті у ривку зафіксувала вагу штанги у ривку 95 кілограмів, у поштовху – 113, у сумі – 208. Три золотих медалі і три юніорських рекорди.

Це її перше золото на дорослому рівні.

ДАРИНА

До ігор національної жіночої збірної України з футболу у відбірковій фазі чемпіонату Європи включена лиманочка Дарина Кравець. Вона починала займатися футболом у лиманській «Багірі», а тепер грає за першу збірну команду країни. 21 березня їй виповнилося 28.

З липня 2019 року вона грає за французьку команду «Стад де Реймс», коротше – «Реймс». До цього грала в українських, російських, казахських командах, ізраїльському «Маккабі». У національній збірній з 2014 року. Зіграла за неї 50 матчів і забила шість голів.

СТАРТУВАЛИ У РІДКОДУБІ - ПРИЗЕМЛИЛИСЬ У ВИЩІЙ ЛІЗІ, або Феномен «Багіри» двадцять років потому

Сьогодні жіночий футбольний клуб «Багіра» м. Лиман знають в усій футзальній Україні. А 20 років у витоків створення цього клубу стояла, до речі, і «Зоря». Журналісти інформативно і морально підтримували тренера-аматора Олександра Вікторовича Резникова у створенні цієї спортивної структури.

Крок за кроком «Багіра» рухалася вперед. Один із перших своїх матчів вона зіграла на шкільному футбольному полі Рідкодубівської ЗОШ. Тоді і почали по-справжньому займатися футзалом Анастасія Лень з Карпівки, Світлана Бондаренко і Вікторія Курчукова з Рідкодубу. Остання навіть потрапила в Олімпійський Центр «Донетчанка» і виступала за збірні команди України U – 15, U – 17, а також грала за основу «Донетчанки».

Чимало селянських дівчат грали і грають за «Багіру», за що і вдячні щиро своєму тренеру. Вони зі Ставків, Шандриголового, Липового, Тернів, Рідкодубу, Карпівки...

Олена Барсова та Софія Рубан нині грають у вищій лізі відповідно у «ПЗМС» (м. Полтава) та «Тесла» (м. Харків), а Бундюк Аліна з Шандриголового, зараз гравець київської команди «ІМС НУХТ».

На рахунку пантерочок - футзалівок дві перемоги у Всеукраїнській першості ВФСТ «Колос», двічі були срібними і двічі бронзовими призерами цих престижних змагань. І ось вони грають у вищій лізі дівчат і жінок України з футзалу. Грають і «не вилітають». А це як, наприклад, «Шахтар» у футбольній Прем'єр - лізі. Лиманська футзалівська команда «Багіра» - 6 років у вищій лізі! Таке явище у спорті, можливо, перше і останнє! А за місце під сонцем у вищій лізі, б'ються 6 команд і 15 - за вихід у вищу з I ліги. Так що конкуренція величезна.

Нині 8 гравців «Багіри» входять до збірної команди України U-15, а О.В.Резников є головним тренером Донецької області з жіночого футзалу.

До речі, всі футбольні клуби Прем'єр - ліги, починаючи з осені нинішнього року, повинні мати при собі жіночі футбольні команди. А «Багіра» своїми пантерочками, готова забезпечити 3-4 команди майстрів. Так що працюємо на перспективу. А вона величезна.

Олександр Вікторович Резников у свій час працював у «Зорі» теле-тайпістом і дописував до місцевого часопису. Та і зараз він активно співпрацює з нашим виданням, повідомляючи всі новини про «Багіру».

З Резниковим постійно спілкується, радиться головний тренер національної збірної України, юнацької, молодіжної жіночого футзалу Олег Шайтанов. Це свідчить про авторитет нашого тренера, який він здобуває копіткою працею ось вже 20 років поспіль. У тому році у нього був ювілей. Олександр Вікторович, як завжди завзятий, цілеспрямований, спортивний і готовий до нових спортивних звершень свого дітища, тобто «Багіри». У нього все вийде!

ДЕПУТАТИ - СПОРТСМЕНИ

У Чорноморську Одеської області відбулась Всеукраїнська спартакіада серед депутатів місцевих рад. Народні обранці міських та районних рад із 15 областей країни виборювали чемпіонство з 5 видів спорту: міні-футбол, волейбол, настільний теніс, шахи та шашки. Команда Донецької області виборола загальне п'яте місце. У двох видах спорту, міні-футбол та волейбол, у депутатських збірних грали народні обранці Лиманської міської ради – Сергій Синяк та Сергій Хандій.

Футболісти вибороли третє місце у підгрупі, а за 5-6 поступилися львів'янам. До речі, у складі донецьких футзалівців грав із Сергієм Синяком один із колишніх провідних гравців донецького «Шахтаря», національної збірної з футболу, Заслужений майстер спорту України Андрій Воробей. Він депутат Курахівської міської ради. Він подружився з нашим Сергієм Синяком. Вони сфотографувалися на добру згадку і надіслали фото лиманським вболівальникам, котре ми сьогодні публікуємо, а також добрі слова зірки донецького футболу, адресовані читачам «Зорі».

Команда Хандія стала десятою.

На знімках: Андрій Олексійович Воробей та Сергій Олексійович Синяк – депутати відповідно Курахівської та Лиманської міської ради, чудові спортсмени.

БОЯГУЗ – НЕ ГРАЄ У ХОКЕЙ!

Щороку на Ломоносівському озері розгортаються хокейні баталії серед 4 команд Лиманської територіальної громади. Без перебільшення, скажу тут змагаються справжні мужики. Мужики з великої букви. До речі, з Ярової, Новоселівки, Рідкодубу, Нового, Лиману, Дробишевого та інших населених пунктів нашого улюбленого регіону. Як-то кажуть, у хокей грають справжні чоловіки, а не боягузи.

Минулий уїк-енд порадував і погодою і насолодженням на льоду. До речі, хокеїсти, завзяті хлопці, розчистили майданчики від снігу для гри у свою улюблену гру, а також для малечі, яка на ковзанах та й не тільки раділа зимовим прикрасам року. Спасибі.

Особисто бачив, як чистили майданчики Олег Михайлович Карасьов, Анатолій Олексійович Трубников, Ярослав Олександрович Ємець, Віктор Миколайович Дикий та і всі хлопці, які з ними були.

ГОСПОДИН АВЕЛАНЖ

ТАК в шутку, но с огромным уважением обращаются к нашему юбиляру – Алексею Алексеевичу Рокочему, друзья. Кстати, Жоао Авеланж двадцать четыре года возглавлял международную федерацию футбольных ассоциаций – ФИФА и уже почти столетия является членом международного Олимпийского комитета (МОК). 95-летний Авеланж вот уже тринадцать лет – Почётный президент ФИФА. Этот бразилец участвовал в двух Олимпиадах: в 1936 в Берлине как пловец, в 1952 (Хельсинки) году как игрок национальной сборной Бразилии по водному поло.

Алексея Алексеевича Рокочего не зря друзья величают Авеланжем. У них много общего в области спортивной деятельности. Ведь за его бо-

гатырскими плечами уйма спортивных достижений и многолетняя тренерская, административная, организационная работа в Краснолиманском спортивном обществе «Колос». Три десятилетия стоит у руля богатого на таланты и рекорды общества. В этот «Колос» он вложил зёрна своего титанического труда на спортивной ниве.

Рокочий очень сильный человек, как духом, так и телом. Заслуженный тренер Украины, мастер спорта международного класса по пауэрлифтингу, мастер спорта по гиревому спорту, серебряный и дважды бронзовый призёр чемпионатов мира по силовому троеборью среди ветеранов. Он покорял штангу на помостах Дании, Словакии, Индии.

Рокочий - шестикратный чемпион страны и 18-разовый рекордсмен Украины по этим силовым видам спорта. Его личные показатели в упражнениях заставляли нас только восхищаться. Спортсмену далеко за сорок, а он в весовой категории 125 килограммов в приседании фиксирует штангу весом 330 кг, в жиме лёжа – 192,5 в тяге – 335! Рокочий входил в 10-ку лучших спортсменов Украины по пауэрлифтингу и гиревому спорту в

своей весовой категории.

Кроме того, он один из первых в Украине удостоен звания судьи международной категории по гиревому спорту. Адексеевич судил чемпионаты мира, страны, многочисленные престижные международные турниры силачей.

Когда несколько лет назад в «колосовском» зале побывал знаменитый на весь мир Анатолий Михайлович Кашпировский (кстати, он сам активно занимается пауэрлифтингом, хотя ему уже за 70), то восхищённо сказал (цитирую): «Я побывал в 42 странах мира, тренировался в элитных залах и клубах, но такой энергетики, как в тяжелоатлетическом зале вашего небольшого городка, не ощущал нигде. Была бы моя воля, я сделал бы здесь Храм Силы, чтобы все паломники - любители силовых видов спорта шли сюда, в школу силы...». Рокочий настоящий служитель этого Храма Силы. Да и побывал он более чем в десяти странах нашей планеты.

Как не громко это звучит, но лиманскому «Колосу» нет аналогов. Судите сами. Здесь тренируют и тренировали три Заслуженных тренера Украины: В.М.Шепотько, П.В.Шарапов, А.А. Рокочий; воспитано четыре Заслуженных мастера спорта Украины: Игорь Разорёнов (тяжёлая атлетика), Богдан Бондарев (велоспорт), Владимир Муравлёв и Алексей Рокочий-младший (пауэрлифтинг). Двое из них участники Олимпийских Игр – Игорь Разорёнов серебряный призёр в Афинах-2004, а Богдан Бондарев в 1996 году (Атланта,США), стал 7-м в олимпийской велогонке. Также в этом зале воспитано 8 мастеров спорта международного класса, тридцать мастеров спорта Украины, которые участвовали в 25 чемпионатах мира и 18 чемпионатах Европы. Спортсменами общества было установлено 82 рекорда Украины, Европы, мира среди взрослых, юниоров, юношей. Только на взрослых чемпионатах мира ими завоёвано 12 золотых, 22 серебряных, 14 бронзовых медалей.

Каких высот ещё нужно для руководителя провинциального спортивного общества?

А у него достижения есть и повыше. Два сына-сокола Евгений и Алексей пошли отцовской дорогой. Евгений - мастер спорта по тяжёлой атлетике и пауэрлифтингу, чемпион Украины по силовому троеборью и тяжёлой атлетике среди сельских спортсменов. Сейчас тренирует будущих чемпионов. Про Рокочего – младшего говорить можно только захлёб: Заслуженный мастер спорта Украины, он семь раз восходил первым на пьедесталы чемпионатов мира и Европы, на его счету семь серебря-

ных и три бронзовых медалей континентальной и планетарной пробы! Словом, если сплусовать все достижения этих трёх богатырей, то я стопудово уверен, что в нашей стране такой выдающейся спортивной семьи не найти!

И как не вспомнить жену и маму этого богатырского трио – Любовь Александровну. На её хрупкие плечи выпало немало испытаний. Попробуйте только обслужить эту гвардию. Да и не только обслужить, а и дать мудрый материнский совет, вселить в их железные мышцы уверенность в победе, подбодрить. А как тяжело ей «болеть» за них!

Алексей Алексеевич гордится тем, что в их спортивном зале воспитывается здоровое, крепкое поколение, которое закаляет Заслуженный тренер страны Виктор Михайлович Шепотько, Заслуженный мастер спорта Владимир Муравлёв, мастер спорта Евгений Рокочий.

Наш «Колос» стал настоящим областным методическим центром для спортсменов силовых видов спорта. Многие его воспитанники уже закончили спортивные вузы и стали дипломированными специалистами во многих уголках страны. Кстати, Алексей Алексеевич в своё время успешно закончил Ивано-Франковский техникум физкультуры и спорта, а также Харьковскую государственную спортивную академию.

В Лиман приезжают за опытом тренерской работы силачи с Артёмовска, Горловки, Дружковки, Донецка, Изюма, Славянска, Лисичанска, Краматорска, Северска и многих других городов области и Украины. Даже известный популярный московский журнал «Железный мир» неоднократно писал о нашем «Колосе», его тренерах, о методиках их тренировок.

А сколько на счету А.А.Рокочего проведено соревнований, спартакиад, праздников спорта на Краснолиманщине! Ни одно

мероприятие в любом населённом пункте района не обходится без «колосовских» спортсменов. Большое внимание спорту уделял в нашем регионе всем хорошо известный Виктор Андреевич Слаута. Будучи председателем районного совета народных депутатов, сам постоянно играл в футбол и выходил на борцовский ковёр. Он, между прочим, кандидат в мастера спорта по вольной борьбе. Его спортивную эстафету продолжил и до сих пор продолжает наш городской голова Л.Г. Перебейнос. Ведь у нашего мэра первый взрослый спортивный разряд по десяти видам спорта! Всегда с ними советовался и советуется по сей день в проведении спортивных мероприятий наш юбиляр.

Паренёк из небольшого села Жовтневе, что на Киевщине, уже тридцать шесть лет прославляет наш край на всю страну высокими спортивными достижениями как своими, так и воспитанников. Он прославил Краснолиманщину на весь мир. Мы гордимся им и искренне поздравляем с 60-летним юбилеем. Желаем краснолиманскому Авеланжу геркулесовского здоровья, огромного человеческого счастья, семейного благополучия. Мы гордимся Вами, Алексей Алексеевич!

ГЕРКУЛЕС - РЕКОРДСМЕН

НАВЕРНОЕ, нет такого человека, который не слышал бы о трёх богатырях Рокочих: Алексее Алексеевиче-старшем, Евгение Алексеевиче и Алексее Алексеевиче-младшем. Этих тяжелоатлетов знает не только наш край, а и вся страна, Европа, мир.

«Зоря» на протяжении многих лет писала о спортивных победах этих богатырей.

На семейном совете Рокочих было решено, а журналистами поддержано, чтобы в сегодняшнем повествовании, поведать многочисленным поклонникам его спортивного таланта, так сказать в статистическом плане о спортивных достижениях за 20 лет. То бишь, с первого выхода на официальный тяжелоатлетический помост.

В официальных всеукраинских соревнованиях, начиная с юношеских, юниорских чемпионатов, он начал выступать с 14 лет. И вот за 20 спортивных сезонов Алексей выходил на помосты Украины, Европы, мира более 40 раз. Заслуженный мастер спорта Украины в силовом троеборье: приседание, жим лёжа, тяга становая. Алексей Рокочий установил сорок три рекорда Украины, Европы, мира на юношеских, юниорских, взрослых чемпионатах.

Уже в 10 классе Алёша выполнил норматив мастера спорта, а в 11-ом - мастера спорта международного класса. Он успешно окончил Харьковскую академию физической культуры и спорта, служил в спортивном клубе армии во Львове.

Чемпионаты мира:

1. Чемпион - 2002 г., 2008 г. (Словакия, Канада).
2. Серебряный призёр - 2007 г., 2009 г. (Австрия, Индия).
3. Бронзовый призёр - 2003 г. (Дания).
4. Чемпион среди юниоров (до 23 лет) - 1999 г., 2001 г. (Чехия, Болгария).

Чемпионаты Европы:

1. Серебряный призёр - 2002 г. (Швеция).
2. Чемпион среди юниоров - 2003 г. (Чехия).
3. Серебряный призёр - 2002 г. (Венгрия).
4. Бронзовый призёр - 1998 г. (Россия).

В пяти взрослых чемпионатах мира в отдельных движениях Алексей завоевал 7 золотых, 7 серебряных, 3 бронзовых медалей.

Он пятикратный чемпион Украины. Мы уже не берем в статистику выступлений на областной и украинской аренах.

Его наивысшие результаты: приседание - 400 кг, жим лёжа - 280, тяга становая - 370 (весовая-категория до 110 кг).

В 2007 году Алексей Алексеевич за большие, заслуги в спорте был удостоен Благодарности Кабинета министров Украины. В этом же году признан «Лучшим спортсменом года федерации пауэрлифтинга страны». Этот титул ему присвоен и в 2008 -ом.

В день своего 40-летнего юбилея наш Геркулес получил десятки поздравлений. В том числе: от президента федерации пауэрлифтинга Украины И.В.Збандуты; профессора, заведующего кафедрой тяжёлой атлетики Харьковской государственной академии физической культуры, Заслуженного тренера СССР и Украины З.С.Архангородского; серебряного призёра Олимпийских Игр, двукратного чемпиона мира по тяжёлой атлетике, кавалера ордена «За заслуги» второй степени, Заслуженного мастера спорта Украины И.А.Разорёнова; Заслуженного тренера Украины З.М.Шепотько и даже от известного на весь мир доктора-психотерапевта, телеведущего, мастера спорта по тяжёлой атлетике А.М. Кашпировского. Кстати, Кашпировский посещал наш специализированный тяжелоатлетический зал «Колос».

ВІД АВТОРА

Спорт - це мир, який забезпечує процвітання кожному із нас і рідній серцю Україні.

Літературно-художнє видання
Олександр Пасічник

«Чемпіонський акцент»

Друкується в авторській редакції
Комп'ютерний набір Аніпченко А. М.
Комп'ютерна верстка Панченко О. В.

Видавець ПП «Хортица»
84122, м. Слов'янськ, вул. Університетська, буд. 47

Надруковано в ФОП Панченко В. А.
84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
Замовлення 286, тираж 200 екз.